

ΕΠΑΝΕΚΔΙΔΕΤΑΙ Η ΠΑΛΑΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΚΗ ΦΥΛΛΑΣ ΤΩΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ ΜΕΤΑ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ ΕΤΗ

Ἀριθμ. Πρωτ.

1265

Τοῖς ἐντευξομένοις

Εὐχαριστοῦντες τῷ Βασιλεῖ τῆς Δόξης, Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, καί μεμνημένοι τῆς ἐντολῆς, ὅπως πάντα τά Αὐτῷ προσφερόμενα ᾧσιν ἄψογα, εὐσχήμονα καί εὐτακτα, ἰδίᾳ τά τῆς τελέσεως τῶν ἱερῶν Ἀκολουθιῶν καί τῶν φρικτῶν Ζωοποιῶν Μυστηρίων, ἐλάβομεν μέριμναν, τῇ Αὐτοῦ ἰσχύι, καί ὑπέρ τῆς ἐπανεκτυπώσεως καί καλλωπίσεως τοῦ ὄντος ἐν χρήσει ἤδη ὑπέρ τά πεντήκοντα ἔτη «Λειτουργικοῦ» τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, εὐγενεῖ φροντίδι καί πολλῇ ἐπιμελείᾳ τοῦ Αἰδεσιμολογιωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου π. Θεοδώρου Ζήση, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ κατὰ Θεσσαλονίκην Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου, τῷ ὁποίῳ μετὰ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ «Παλιμψήστου» ἐπιδαψιλευόμεθα πλουσίαν τήν χάριν τοῦ Παναγίου Τάφου καί τήν Πατριαρχικὴν εὐαρέσκειαν τῆς Ἡμῶν Μετριότητος.

Ἡ Μετριότης Ἡμῶν προτρέπεται πάντας πατρικῶς, ὅπως ἢ τε ἔξωθεν ἢ τε ἐν τῇ καρδίᾳ μύχιος προσέλευσις εἰς τὴν προσευχὴν καί τὴν Μυστικὴν Τράπεζαν ᾧσιν ἄξια τῆς κλήσεως τοῦ Χριστιανοῦ. Πόση ὀφείλεται προσοχή κατὰ τὴν ἐν τῷ Ναῷ προσευχὴν καί τὴν ὑπερφυᾶ ἱερουργίαν τῶν Ἀθανάτων Μυστηρίων, πόση συναίσθησις, πόση καθαρότης ἐξ ἡμῶν τῶν ἱερουργῶν, οἵτινες καθιστάμεθα τῇ Κυρίου Χάριτι «*πυρός φλόξ*» καί οἵτινες ψαύομεν Μυστηρίων «*εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν Ἄγγελοι παρακῦψαι*», ἀλλ' οὐ δύνανται; Ὅντως φρικωδεστάτη ἡ ἱερουργία, ἣν μετὰ φόβου καί τρόμου ὀφείλουσι τελεῖν οἱ ἔχοντες τὸν νοῦν εὐσταθῇ καί μὴ σαλευόμενον, ὡς κηρύττει ὁ ἐπιστήμων τῆς Ἱερωσύνης, τῆς δέ Θείας Λειτουργίας καλλωπιστὴς καί συνθέτης Ἅγιος Ἰωάννης Χρυσόστομος : «*Ταύτης οὖν τῆς φρικωδεστάτης τελετῆς τίς μὴ σφόδρα μαινόμενος μηδέ ἐξεστηκῶς ὑπερφρονῆσαι δυνήσεται;*»

Ὁ λειτουργὸς τῶν Μυστηρίων καί Ποιμὴν, δέον, ὅπως ἔχη ὑπεράνθρωπον ἀρετὴν ἢ, κατὰ τὸν αὐτὸν Χρυσορρήμονα, «*πολλὴν μέν σύνεσιν, πολλὴν δέ πρό τῆς συνέσεως τὴν παρά τοῦ Θεοῦ χάριν καί τρόπων ὀρθότητα καί καθαρότητα βίου καί μείζονα ἢ κατὰ ἄνθρωπον ἔχειν τὴν ἀρετὴν τὸν ταύτην ἀναδεχόμενον τὴν φροντίδα*», καί κατὰ τὴν ὑπόμνησιν τῶν ἱερῶν λογίων «*οὐδεὶς ἄξιος τῶν συνδεδεμένων ταῖς σαρκικαῖς ἐπιθυμίαις καί ἡδοναῖς προσέρχεσθαι ἢ προσεγγίζειν ἢ λειτουργεῖν τῷ Βασιλεῖ τῆς Δόξης*», «*ὅπερ μέγα καί φοβερόν καί αὐταῖς ταῖς ἐπουρανίαις δυνάμεσι*».

Τούτων, οὖν, οὕτως ἐχόντων, παρακαλοῦμεν πρωτίστως τοὺς ἡμετέρους λειτουργοὺς τοῦ Κυρίου, Ἀγιοταφίτας Διακόνους καί Ἱερεῖς καί τοὺς εὐλαβεῖς ἐφημερίους τοῦ καθ' ἡμᾶς χριστεπωνύμου Ποιμνίου, τοὺς ἀξιοθέντας λειτουργεῖν ἐν τοῖς θεοβαδίστοις Τόποις, ἔνθα ἐτελεσιουργήθη τό μέγα τῆς Οἰκονομίας μυστήριον, τῷ Παναγίῳ Τάφῳ, τῷ Φρικτῷ Γολγοθᾷ καί τοῖς λοιποῖς τῆς Ἀγίας Γῆς θυσιαστηρίοις,

ὅπως προσεγγίζωσιν εἰς τὴν ἁγίαν Τράπεζαν καὶ τελῶσι τὰς οὐρανοδρόμους ἐκκλησιαστικὰς Ἀκολουθίας μετὰ καθαροῦ συνειδότος, ἀπαθεῖς τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, κατὰ τὰς διατάξεις καὶ τοὺς ἱεροὺς τῶν Πατέρων Κανόνας, ὅπως ἐλκύσωσι τὸ θεῖον ἔλεος καὶ τὴν πρὸς τὴν χάριν οἰκειότητα καὶ μὴ τὴν κατάκρισιν, ὡς ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος Ὁζᾶ, ὁ ἐγγίσας τῇ Κιβωτῷ τῆς Διαθήκης μετ' ἀθεμίτου οἰκειότητος.

Διδόντες τὸ παράδειγμα τῆς ἀπὸ καρδίας, «εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν» τελουμένης ἱερᾶς προσευχῆς, κινουμέν καὶ τοὺς λοιποὺς πιστοὺς εἰς τὴν αἴσθησιν τῆς ἀληθοῦς παρουσίας μεθ' ἡμῶν τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ Θεοῦ, ὥστε τηρεῖν τὸ τῶν ἀρχαίων Ἀποστολικῶν Διαταγῶν: «*χρὴ ἐν ἐκκλησίᾳ ἐπιστημόνως καὶ νηφαλίως καὶ ἐγρηγορότως ἐστάναι, ἐκτεταμένην ἔχοντας τὴν ἀκοήν εἰς τὸν τοῦ Κυρίου λόγον*». Ἐμπνέοντες εἰς τὰς ψυχὰς τῶν ἐκκλησιαζομένων τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀπαρχὴν πάσης σοφίας, κομισόμεθα πολὺν τὸν μισθὸν παρὰ τοῦ Κυρίου, τοῦ ἐπιμελητοῦ τῆς ἐκάστου σωτηρίας· διότι κατὰ τὸν Χρυσορρόαν Ἰωάννην «*πολύς καὶ ἄφατος ἀποκείσεται μισθὸς τῷ περὶ ταῦτα πονομένῳ, ἅ πολλοὺ τιμᾶται ὁ Χριστός*».

Ἐν τῇ παρούσῃ ἐποχῇ, μόνη ἡ τῶν θείων Μυστηρίων δύναμις, ἡ τὴν Ἐκκλησίαν πάντοτε σῶζουσα ἀπὸ παντός διωγμοῦ καὶ πειρασμοῦ, δυνήσεται ἡμᾶς ἐξελεῖν τῶν φοβερῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ, ποιοῦσα ἡμᾶς «*ὡς λέοντας πῦρ πνέοντας*», ὥστε μετ' ἐπιποθήσεως καὶ χαρᾶς προστρέχειν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰγνάτιον τὸν θεοφόρον «*ὅταν πυκνῶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ γινώμεθα, καθαιροῦνται αἱ δυνάμεις τοῦ σατανᾶ, καὶ λύεται ὁ ὀλεθρος αὐτοῦ ἐν τῇ ὁμονοίᾳ ἡμῶν τῆς πίστεως*».

Προοσερχόμενοι, οὖν, «*μετὰ παρρησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεος καὶ χάριν εὖρωμεν εἰς εὐκαιρον βοήθειαν*», μετὰ πλείστης εὐγνωμοσύνης δοξάσωμεν τὸν τρέφοντα ἡμᾶς ξένως καὶ ρυόμενον τοῦ θανάτου· «*Θεοῦ τὸ σῶμα καὶ Θεοῦ με καὶ τρέφει, Θεοῦ τὸ πνεῦμα, τὸν δὲ νοῦν τρέφει ξένως*». Ὑπὸ τοῦ Ὁσίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ ἡ ἁρρητος καὶ θεοποιὸς ἐνέργεια τῆς θείας Κοινωνίας παρουσιάζεται ὡς «*μεταποιοῦσα πρὸς ἑαυτήν, καὶ ὁμοίους τῷ κατ' αἰτίαν ἀγαθῷ κατὰ χάριν καὶ μέθεξιν ἀποφαίνουσα τοὺς ἀξίως μεταλαμβάνοντας, ἐν μηδενὶ Αὐτοῦ λειπομένους, κατὰ τὸ ἐφικτὸν ἀνθρώποις καὶ ἐνδεχόμενον. Ὡστε καὶ αὐτοὺς δύνασθαι εἶναί τε καὶ καλεῖσθαι θέσει κατὰ τὴν χάριν Θεοῦς, διὰ τὸν αὐτοὺς ὅλως πληρώσαντα ὅλον Θεόν, καὶ μηδὲν αὐτῶν τῆς Αὐτοῦ παρουσίας κενὸν καταλείψαντα*».

Ἐφ' οἷς, ἐπικαλούμενοι ἐπὶ πάντας τοὺς χρωμένους τῇ λειτουργικῇ ταύτῃ βίβλῳ τὴν χάριν καὶ εὐλογίαν τοῦ Παναγίου καὶ Ζωοδόχου Τάφου, καταστέφομεν αὐτοὺς ταῖς Πατρικαῖς Ἡμῶν εὐχαῖς καὶ Πατριαρχικαῖς εὐλογίαις καὶ διατελοῦμεν.

Ἐν τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλὴμ ,θη' Νοεμβρίου κ'.

Διάπυρος πρὸς Κύριον Εὐχέτης,

ΘΕΟΦΙΛΟΣ Γ΄

Πατριάρχης Ἱεροσολύμων